

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **Ing. T. P.**, bytem, zast. JUDr. Pavlem Jelínkem, advokátem, se sídlem Dražkovice 181, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2016, č. j. KUJI 95444/2016, sp. zn. OOSČ 900/2016 OOSC/304,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, ze dne 19. 12. 2016, č. j. KUJI 95444/2016, sp. zn. OOSČ 900/2016 OOSC/304 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 18. 10. 2016, vypravené dne 24. 10. 2016, č. j. MMJ/OD/14985/2016-8, JID: 162587/2016/MMJ (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), a rozhodnutí tohoto orgánu bylo potvrzeno.

Dle prvostupňového rozhodnutí byl žalobce uznán vinným z nedbalostního spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a to tím, že dne 9. 7. 2016 v době okolo 8:30 hod., na ulici Hradební v Jihlavě, ve směru jízdy k ulici Dvořákova, jako řidič motorového vozidla, nebyl za jízdy na sedadle připoután bezpečnostním pásem.

Podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Žalobce byl dále povinen nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč na základě ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v úvodu žaloby uvádí, že důkazní prostředky (úřední záznam, oznámení o spáchání přestupku, videozáznam služebního vozidla Policie ČR, evidenční karta řidiče a výpovědi zasahujících policistů), ze kterých vycházely správní orgány obou stupňů, neumožňují dostatečně a pravdivě zjistit skutkový stav. Správní orgány nevzaly do úvahy, a nevypořádaly se s námitkami žalobce směřujícími k tomu, že listinné důkazní prostředky byly vyhotoveny zasahujícími policisty, kteří byli vyslechnuti jako jediní svědci. Pokud žalobce věrohodnost svědků zcela konkrétním způsobem popíral, včetně vyličení jejich nestandardního jednání, pochybily správní orgány, když odmítly vyslechnout další zletilé osoby, které byly jednání policistů bezprostředně přítomny. Dle názoru žalobce tímto postupem rezignovaly na obecné zásady správního trestání, především na povinnost opatřovat a provádět důkazy jak ve prospěch, tak neprospěch žalobce a tímto rezignovaly také na zásadu materiální pravdy a zásadu presumpce nevinny žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 22/2013-27). Žalobce upozornil i na nedávný nálezn Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 520/16, který zdůrazňuje potřebu důkladného posouzení věrohodnosti proti sobě stojících výpovědí a vyvozování skutkových závěrů tím spíše, pokud se jedná o jediný přímý důkaz, z něž má být prokázána vina obviněného.

Závěr o tom, že byl v rámci správního řízení zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, učinil správní orgán především na základě výsledku zasahujících policistů (popř. podpůrně také dle dokumentace zpracované těmito policisty) pana J. L. a pana J. K. Žalobce ve svém odvolání namítal, že výpovědi těchto svědků jsou nápadně podobné a existuje zcela důvodná pochybnost o tom, že výpověď policistů je předem domluvená. Tato shoda ve výpovědích je nadto zcela povrchní – resp. popisuje základ skutkového děje v korespondenci s tím, jak je tento děj zachycen kamerovým záznamem, na který se svědek L. dokonce odvolává. Správní orgány se však touto shodou odmítly zabývat a naopak výpovědi považoval za zcela pravdivé s tím, že jsou verifikovány

kamerovým záznamem, z něhož v kontextu celého skutkového děje paradoxně téměř nic nevyplývá a s nímž se měli svědci (policisté) před podáním výpovědi možnost seznámit.

Žalobce pak považuje za zcela absurdní myšlenkový postup správních orgánů stran dílčích tvrzení vztahujících se bezprostředně k prokázání spáchání přestupku, ve kterých se policisté rozchází - například barvy trička, výhledových poměrů, otázka údajného zapínání bezpečnostního pásu, nevědomost toho, zda při zastavení vozidla žalobce měl či neměl zapnutý bezpečnostní pás. Přitom právě tyto informace jsou ve vztahu k prokázání spáchání tvrzeného přestupkového jednání kruciální. Žalobce si dovoluje přiloženými fotografiemi demonstrovat, že výhledové poměry nejsou v případě pohledu ze Škody Octavia do vozidla zn. Ford Transit zdaleka ideální, jak správní orgán svědci ujišťovali. Správní orgán namísto toho uzavřel, že barva oděvu žalobce není pro řízení podstatná, protože o tomto nepanuje shoda namísto přiznání, že úsudek o barvě oděvu je okolností determinující viditelnost bezpečnostního pásu. Správní orgán také neprojevil nejmenší ochotu zabývat se například rozporem tvrzení o viditelnosti do vozidla, když se kamerový záznam mimo jiné pro odlesk tónovaných (tedy zatmavených) skel vozidla stal nepoužitelným. Namísto toho pouze lakonicky uzavřel, že čočka kamery je citlivá. Nicméně lidské oko také, čímž je tedy bez dalšího zpochybněna i policisty tvrzená výborná viditelnost do kabiny automobilu žalobce.

Správní orgán se také vůbec nezabýval otázkou, zda policisté mohli vůbec do vozidla vidět tak, aby nabyli jistotu o tom, že žalobce nemá zapnutý bezpečnostní pás, pokud je zároveň postaveno na jisto tvrzení, že křižovatka je velmi frekventovaná a policisté zde dávali několik minut přednost jedoucím vozidlům. Správní orgán zcela neuvažuje nad podmínkami výhledu do vozidla s vysokou světelnou výškou a vysokým oplechováním tím spíše oproti nízkému policejnímu vozu, neuvažuje nad pozorností, oslněním, ani neuvažuje nad výhledovými podmínkami řidiče policejního vozu při paralelní jízdě a možností pozorovat žalobce přes spolujezdce, neklade si otázku, proč policisté nedokumentovali zákrok. Rovněž ze samotné výpovědi svědků vyplývá, že již v době údajného spáchání přestupku spolucestující shodně tvrdili, že žalobce během jízdy bezpečnostní pás zapnut měl.

Stran kamerového záznamu žalobce uvedl, že tento prokazuje pouze to, že policisté žalobce pronásledovali a zastavili jej.

Dále žalobce poukazuje na to, že se žalovaný nevypořádal k námitkám žalobce a nepovažoval za nutné doplnit dokazování ohledně skutkového stavu. Napadené rozhodnutí je tak dle žalobce nepřezkoumatelné. Žalovaný úvodem svého rozhodnutí pouze zrekapituloval a zjednodušil tvrzení a návrhy žalobce, aniž by se s těmito vypořádal, a to i přesto, že byl upozorněn a vyzván, aby provedl doplnění dokazování, neboť skutek nebyl dle názoru žalobce dostatečně zjištěn, když celému ději byly svědky další tři zletilé osoby. Páteř rozhodnutí odvolacího orgánu ve věci pak tvořily pouhé 2 odstavce vlastního textu na straně 4 rozhodnutí. V rámci těchto bylo však pouze parafrázováno, že žalovaný nemá důvod pochybovat o pravdivosti výpovědi policistů a žalobce relevantním způsobem nezpochybnil

skutkový stav zjištěný správním orgánem, i přesto, že žalobce upozornil žalovaného na chování policistů, kteří uvedli, že pokud budou chtít, nahlásí také podezření z přestupku držení mobilního telefonu řidičem při jízdě v automobilu. Dle názoru žalobce nelze v žádném případě hovořit o tom, že zásah policistů byl standardní. Správní orgán prvního stupně pouze citoval soudní judikaturu, která se vztahuje ke zcela jinému případu s jinými skutkovými okolnostmi. Žalovaný se nezabýval otázkou, proč zasahující policisté celý zákrok nezdokumentovali.

Žalobce uzavírá, že pokud má být v řízení před správním orgánem rozhodnuto o vině a trestu stran spáchání přestupku, je třeba zaručit zákonný standard ochrany procesních práv žalobce a snažit se o maximální transparentnost rozhodovacího procesu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 66/2009-46). Existuje-li zde pochybnost o tom, zda byl přestupek spáchán a existuje-li pochybnost o důvěryhodnosti policistů, nemůže tyto skutečnosti správní orgán přehlížet za tím účelem, aby bylo správní řízení vedeno čistě pro forma, nýbrž musí udělat vše, aby zjistil, jak se skutek ve skutečnosti stal a vypořádat se se všemi námitkami žalobce.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že jednotlivé žalobní body se v zásadě shodují s námitkami, které žalobce již uplatnil ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se s předmětnými námitkami vypořádal.

Ve správním spise se mj. nachází oznámení přestupku ze dne 9. 7. 2016 sepsané Policií ČR, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, územní odbor Jihlava, obvodní oddělení Jihlava (dále jen „Policie ČR“), v němž se žalobce odmítl vyjádřit a podepsat, oznámení přestupku sepsané Policií ČR na místě, záznam z kamery vozidla Policie ČR ze dne 9. 7. 2016, úřední záznam ze dne 9. 7. 2016 a výpis z evidenční karty řidiče ze dne 5. 9. 2016 s celkem 3 záznamy v přestupcích.

Ze správního spisu dále vyplývají následující relevantní skutečnosti.

Správní řízení bylo zahájeno dne 6. 9. 2016 doručením oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 18. 10. 2016 žalobci. Na ústním jednání byl proveden výslech svědků – zasahujících policistů nstržm. J. L. a nstržm. J. K.

Svědka nstržm. J. L. vypověděl, že jeli ulicí U Dlouhé stěny a odbočovali vpravo, kdy uviděl dodávku Ford, která jela směrem od Stonařova do centra. Spatřil, že řidič dodávky nebyl připoután bezpečnostním pásem a měl na sobě bílé tričko, tak bylo vše dobře vidět. Rozjeli se přímo za dodávkou. Rozhledové poměry byly dobré, ve výhledu jim nic nebránilo. Jeli vedle sebe levým jízdním pruhem a dodávka pravým a svědek ze svého místa viděl na místo řidiče, a to, že není stále připoután bezpečnostním

pásem. Uvedl, že k celé věci je pořízen videozáznam ze služebního vozidla. Skla zatmavená nebyla. Jednalo se o dodávku, kde jsou velká skla, přes která jde do vozidla dobře vidět. Při řešení přestupku to nejprve vypadalo, že žalobce bude souhlasit s vyřešením přestupku v blokovém řízení, poté, co mu sdělili, že se jedná o bodovaný přestupek, s přestupkem nesouhlasil.

Druhý svědek nstržm. J. K. při ústním jednání mj. vypověděl, že byli na hranici křižovatky, rozhledové poměry měl dobré. Ve výhledu mu nic nebránilo a vozidlo žalobce přejelo těsně před nimi. Přestupek viděl na vzdálenost asi 4 – 5 metrů. Zařadili se za něj a jeli za ním směrem k centru a na světelné křižovatce ulic Znojemská a Hradební vozidlo žalobce odbočilo vlevo a zařadilo se do pravého jízdního pruhu. Oni jeli v levém jízdním pruhu a žalobce dojeli na jeho úroveň, kde se podívali, že řidič není stále připoután. Proto zpomalil a zařadil se za vozidlo žalobce, které poté zastavili před křižovatkou s ulicí Žižkova.

Žalobce se k věci vyjádřil tak, že vozidlo má zatmavená skla a zezadu do něj vidět není a v přední části jsou tónované dozelena. Neví, jaké barvy tričko měl, bílé však nebylo. Zpochybnil výpověď svědků, že když tito přijížděli ke křižovatce, on akorát projížděl. Není ani pravdou, jak uvedli svědci, že by šahal po bezpečnostním pásu. Druhý svědek nevěděl, zda byl připoután, když ho zastavili. Na body se policistů neptal.

Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že na základě provedeného dokazování byl přestupek spolehlivě zjištěn a prokázán. Svědci shodně popsali skutkový děj od zjištění přestupku až po jeho řešení na místě, jejich výpovědi nejsou v rozporu ani s předloženým materiálem, neboť jsou podloženy videozáznamem z kamery umístěné ve služebním vozidle. Dle správního orgánu prvního stupně svědci pouze popsali to, co zjistili v rámci plnění svých služebních povinností a správní orgán považoval výpovědi za věrohodné s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114.

Žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí, které mu bylo oznámeno doručením dne 25. 10. 2016, prostřednictvím zmocněnce podal dne 9. 11. 2016 odvolání. Uvedl, že se ohrazuje zejména proti postupu správního orgánu prvního stupně při zjišťování skutkového stavu, který byl zjištěn zcela nedostatečně a nesprávně v rozporu se skutečností. Vychází pouze ze spisového materiálu (tj. dokumentace zpracované Policií ČR) a výpovědi dvou svědků, zasahujících policistů, které spojoval přinejmenším kolegiální vztah. Kamerový záznam považoval za irelevantní, jelikož nedokazuje nic jiného, než že policisté žalobce pronásledovali a zastavili jej. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že celé situaci byly přítomny minimálně další tři zletilé osoby jedoucí se žalobcem ve vozidle. Zajistit výpověď těchto osob neshledal správní orgán prvního stupně za potřebné a důkaz neprovedl, čemuž se nelze divit, když správní orgán prvního stupně od počátku přistoupil k prvoinstančnímu řízení tak, že výpověď policistů bude brát jako nezpochybnitelný důkaz, na kterém řízení postaví bez jakéhokoliv zkoumání dalších souvisejících aspektů. Popřel tak práva žalobce na spravedlivý

proces. Na žalobce byl ze strany kontrolujících policistů vyvíjen nátlak, aby byla celá věc vyřešena v blokovém řízení a že pokud budou chtít, oznámí i podezření z přestupku držení mobilního telefonu při jízdě. Upozornil na téměř shodné výpovědi obou policistů a jejich paměť, vzhledem k době, která uplynula od spáchání přestupku do jeho projednání. Nadto závěr správního orgánu prvního stupně nerefletoval kamerový záznam, pokud neumožňoval určit barvu trička žalobce, lze těžko dovozovat, že výhled do vozidla byl naprosto bezproblémový. Svědci se shodli, že skla vozidla nebyla tónovaná, zatímco žalobce tvrdil opak. Přesto správní orgán prvního stupně dovedl ze skutečností, které byl záznam s to potvrdit, věrohodnost, resp. přednost výpovědí svědků a následně přisvědčil jejich verzi skutkového stavu. K nestálosti judikatury Nejvyššího správního soudu v Brně v problematice dokazování a hodnocení důkazů uvedl judikáty sp. zn. 4 As 19/2007 k posuzování skutku dle konkrétních okolností a sp. zn. 2 As 52/2011, dle kterého nelze a priori upřednostňovat výpověď jednoho svědka před výpovědí jiného.

Žalovaný se v **napadeném rozhodnutí** s odvolacími námitkami vypořádal následovně.

V případech přestupků pozorovatelných pouhým okem (nepřipoutání se bezpečnostním pásem, telefonování za jízdy), kdy v normálních situacích tento přestupek není nijak dokumentován (například fotografií či videozáznamem), věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, je nutné policisty vždy vyslechnout jako svědky a dostatečným důkazem tedy nebude pouhý úřední záznam či oznámení o přestupku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 40/2015-38). V tomto případě byla ve vozidle Policie ČR instalována kamera, ale vzhledem k tomu, že je umístěna staticky, nezachytila přestupkové jednání žalobce, ale je možné po jejím zhlédnutí zhodnotit, že záznam odpovídá průběhu přestupkového jednání, jak ho popsali svědci ve svých výpovědích.

Žalovaný na základě výše uvedeného neměl důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení policistů, neboť na rozdíl od žalobce neměli na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem. Svědci vykonávali jen svou služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jejich činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007). Žalovaný neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – policistů, krom obecného namítání jejich kolegiálního vztahu a pozitivní či negativní motivaci na výsledku řízení, bez bližší konkretizace. Vozidlo Policie ČR přijíždělo ke křižovatce a dávalo přednost v jízdě vozidlům jedoucím po hlavní silnici ul. Znojemská, dle dopravní značky P 6 „Stůj, dej přednost v jízdě!“, kdy se přesvědčovali o možnosti najet na tuto komunikaci, zaregistrovali přestupkové jednání žalobce, když k nim přijížděl z jejich levé strany. Viděli, že není připoután zepředu a z boku, ne zezadu, jak namítl žalobce, a na vzdálenost cca 4 – 5 metrů, jak uvedl svědek K. Oba policisté se shodli na tom, že měli do vozidla odvolatele dobrý

výhled a zřetelně viděli, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem, kdy z tohoto důvodu se ho také rozhodli zastavit. Naopak žalobce žádným relevantním způsobem nezpochybnil skutkový stav zjištěný správním orgánem prvního stupně tak, aby bylo možné o něm pochybovat. Výsledky svědků (osádky vozidla) žalobce navrhl až ve svém odvolání, k čemuž žalovaný uvedl, že jejich provedení by bylo nadbytečné, jelikož skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

K jednotlivým žalobním námitkám:

Správní orgány při rozhodování o vině žalobce vycházely předně ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů - nstržm. L. a nstržm. K. Žalobce však v průběhu správního řízení a nyní v žalobě zpochybňuje důkaz provedený těmito svědeckými výpověďmi.

Soud před vlastním hodnocením zjištěného skutkového stavu předesílá, že český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Nevychází naopak ze zásady, že některý důkazní prostředek má *a priori* vyšší váhu než důkazní prostředek jiný. Jistě tedy nelze bez dalšího vycházet z toho, že výpověď policisty má větší význam než výpověď jiného svědka (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, všechna zde uvedená rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz). Soud se tak zabýval otázkou, zda je věrohodná výpověď policistů s protichůdnými tvrzeními žalobce.

Z oznámení o přestupku sepsaném na místě dne 9. 7. 2016 je zřejmé, že se žalobce k věci odmítl vyjádřit a toto oznámení nepodepsal. Žalobce při ústním jednání dne 18. 10. 2016, výpovědi policistů zpochybnil, neboť vozidlo má zatmavená skla, neměl bílé tričko a policisté jeli asi metr za žalobcem a nemohli tak vidět, zda byl připoután či nikoliv. Správní orgány v řízení o přestupku žalobce vzaly za zásadní důkazy výsledky svědků – zasahujících policistů. Svědci vypovídali naprosto v souladu s oznámením přestupku sepsaném na místě, úředním záznamem a kamerovým záznamem, na němž je zachycen průběh jízdy policistů, kdy spatřili vozidlo žalobce, pronásledování žalobce a následně zastavení jeho vozidla.

V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, z něhož vyplývá, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv *a priori* předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42 a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47).

V obecné rovině se svědectví policisty vykonávajícího dohled nad provozem na pozemních komunikacích příkládá vysoká míra věrohodnosti. Z objasněného průběhu dopravní kontroly nelze dovozovat, že by šlo o průběh nestandardní, jdoucí nad rámec okolností, za nichž byl žalobce zastaven, a který by mohl ukazovat na zaujatost policistů vůči žalobci. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114: *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.“* Správní orgány se přiklonily k verzi, kterou vypověděli zasahující policisté, a to, že žalobce za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem, neboť výpovědi policistů k okolnostem spáchaného přestupku se v zásadních věcech nerozházely a byly podpořeny o podklady jimi zpracované. Policisti výpovědi podávali jako osoby úřední bez jakéhokoli vztahu k žalobci.

Správní orgány považovaly výpovědi policistů za dostačující a řádně osvětlující skutkový stav. Pro doplnění soud zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2011, č. j. 9 As 42/2011-79, dle něhož: *„Na úvod Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Podle*

§ 34 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jehož aplikovatelnost na řízení o přestupcích plyne z odkazu na obecné předpisy ve správním řízení, obsaženého v § 51 zákona o přestupcích, hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Hodnocením důkazů se přitom rozumí myšlenková činnost, kdy je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, zákonnosti a též pravdivosti, případně věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich důležitosti rozhodující orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění. Při hodnocení důkazů po stránce zákonnosti zkoumá, zda důkazy byly opatřeny a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti pak mj. předpokládá posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědi svědka musí rozhodující orgán vyhodnotit věrohodnost této výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, dále k okolnostem, jež provázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování svědka při výsledku (jeho přesvědčivost, jistota či plynulost výpovědi) a rovněž poznatkům získaným na základě hodnocení jiných důkazů, tj. do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, případně zda se vzájemně doplňují. Celkové posouzení uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.

V posuzovaném případě je Nejvyšší správní soud (stejně jako krajský soud) toho názoru, že rozhodnutí žalovaného shora uvedeným požadavkům bezesbýtku dostálo. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, které vzal za prokázané, a náležitě odůvodnil, proč uvěřil svědeckým výpovědím policistů L. Š aj. J. T., a proč naopak neuvěřil svědecké výpovědi L. S., manželky stěžovatele. Stěžovatel v průběhu předchozího správního řízení svědectví obou policistů zpochybňoval poukazem na rozpory v jejich výpovědích, které se týkaly především vzdálenosti, v jaké jelo policejní vozidlo za později kontrolovaným vozidlem Suzuki, a dále přesné polohy zastavení policejního vozidla ve vztahu ke kontrolovanému vozidlu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že souhlasí se závěry žalovaného i krajského soudu, že tvrzení svědků o vzdálenosti či poloze zastavení vozidel představují toliko odhad uvedených veličin, a tedy se nemusejí zcela přesně shodovat. To však samo o sobě neznámá, že by tato skutečnost byla důvodem ke zpochybnění pravdivosti a objektivit takto podaných svědeckých výpovědí. V předmětné věci je důležité, že z výpovědi obou svědků na základě odhadnutých vzdáleností jednoznačně vyplývá, že policejní hlídka se po celou dobu pohybovala v bezprostřední vzdálenosti za vozidlem Suzuki tak, aby toto vozidlo měla neustále na dohled a aby v případě, že by toto vozidlo zastavilo, mohla rovněž bezprostředně zastavit. Oba svědci taktéž shodně uvedli, že s policejním vozidlem následně zastavili tak, aby viděli na levou stranu vozidla a na to, kdo z něj vystupuje. Policisté se přitom bez jakýchkoli pochybností shodli na tom, že jejich vozidlo u kontrolovaného vozidla Suzuki zastavilo bezprostředně, bez déletrvající prodlevy, že policisté měli na toto vozidlo (jeho levou stranu) dostatečný výhled a následně z něj viděli vystoupit pouze stěžovatele. Oba

přitom vyloučili, že by stěžovatel vystupoval z jiného místa než z místa řidiče a že by z vozidla mohla bez povšimnutí policistů vystoupit jiná osoba. Při následné silniční kontrole policisté jinou osobu neviděli ani uvnitř vozidla Suzuki. Bylo tedy prokázáno, že v době jízdy se ve vozidle Suzuki nenacházela jiná osoba kromě stěžovatele, tj. že řidičem vozidla nemohl být nikdo jiný než právě stěžovatel. K věrohodnosti výpovědí obou vyslechnutých policistů pak Nejvyšší správní soud dodává, že se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že na svědky L. Š. a J. T. je nutno nahlížet jako na nezávislé, kteří neměli žádný vztah ke stěžovateli ani k projednávané věci. Policisté uvedeného dne prováděli běžnou silniční kontrolu a na rozdíl od stěžovatele neměli na věci a na jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svou služební povinnost.“

Soud považuje za dostatečné odůvodnění, dle kterého oznámení přestupku, kamerový záznam a výpovědi zasahujících policistů postačovaly správnímu orgánu prvního stupně jako důkazy ke zjištění skutkového stavu. V rámci odůvodnění se správní orgán musí vypořádat jak s provedeným dokazováním, tak i podrobně odůvodnit přezkoumatelným způsobem, jakými úvahami byl veden při použití správního uvážení. Z tohoto důvodu musí být odůvodnění v maximální možné míře vyčerpávající, přesvědčivé a konkretizované pro danou věc. Neúplné, nekonkrétní, nepřezkoumatelné a nedostatečné odůvodnění má za následek nezákonnost celého správního rozhodnutí. K této vadě rozhodnutí jak správní orgán rozhodující o opravném prostředku, tak i soud přihlíží z úřední povinnosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2008, č. j. 57 Ca 14/2007-81, č. 212/2008 Sb. NSS). Z výše uvedeného považuje soud za dostatečné odůvodnění, proč se správní orgány přiklonily k verzi předestřené policisty. Jejich výpovědi jsou v zásadě bez rozporů jak každá zvlášť, tak při vzájemném porovnání. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, než prostý výkon služby, proč by žalobce stíhali. Policisti žalobce neznali a při zastavování vozidla nevěděli, kdo konkrétně je řidičem. Nebyla také zjištěna ani nepřiměřená míra horlivosti z jejich strany. Žalobce nebyl podroben žádné šikanózní prohlídce a také jednání zasahujících policistů lze hodnotit jako korektní a nikoliv zaujaté. Na rozdíl od policistů měl žalobce motiv, proč věc prezentovat způsobem, jakým tak činil v žalobě, popř. v odvolání. Pokud žalobce nesouhlasil s výpověďmi policistů, kteří ve věci vypovídali jako svědci, měl možnost je konfrontovat při ústním jednání a pokládat jim doplňující dotazy, popř. se již mohl vyjádřit přímo na místě přestupku.

Žalobce se na místě silniční kontroly k samotnému přestupku vůbec nevyjádřil. Bylo by však zcela přirozené a logické, že by žalobce, pokud by daný přestupek podle svého mínění nespáchal, již na místě uvedl, že bezpečnostním pásem připoután byl. Žalobce již od počátku musel vědět o tom, že spáchal přestupek, za který mu hrozil postih v blokovém nebo ve správním řízení. Nebylo tedy v jeho zájmu tvrzení o své nevině na místě jakkoli zatajovat, a to mimo jiné proto, že časový odstup obecně hodnotu důkazu oslabuje a zpochybňuje (k obdobným závěrům ohledně snížení důkazní hodnoty tvrzení uvedených s časovým odstupem dospěl rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 As 73/2013-42). Skutkovou verzi zapnutého pásu uplatnil žalobce při ústním jednání

v reakci na konkrétní pasáže svědecké výpovědi. Ze všech uvedených důvodů soud této skutkové verzi žalobce neuvěřil.

Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, dle níž žalovaný nedostatečně odůvodnil, proč některé žalobcem navrhované důkazy považoval za nadbytečné. V tomto ohledu soud připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, č. 1038/2007 Sb. NSS: „*Dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů.*“ Zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru (srov. k tomu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68). Správní orgány v nyní projednávané věci těmito požadavkům dostály, aniž by vznikla pochybnost o tom, že žalobce příslušný přestupek spáchal a ve svých rozhodnutích se vyjádřily ke všem návrhům na dokazování a vysvětlily, z jakých důkazů při právním hodnocení skutku vycházely a proč. Rozhodujícími důkazy byly výpovědi svědků – zasahujících policistů, podpořené kamerovým záznamem, oznámením přestupku a úředním záznamem. Dokazování, jež proběhlo v nyní posuzovaném správním řízení, tedy splňuje veškeré zákonné i judikatorní požadavky na ně kladené.

Žalobcem navrhované důkazy byly žalovaným posouzeny jako nadbytečné, neboť tento neměl o zjištěném skutkovém stavu nejmenších pochyb. Krajský soud ve shodě s žalovaným považuje výsledky dalších svědků za nadbytečné, neboť pokud je nade vší pochybnost prokázáno, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem, ačkoliv tak měl učinit, nelze tuto skutečnost vyvrátit výpovědí spolujezdců žalobce.

Dle protokolu z ústního jednání je zřejmé, že žalobce doplnění dokazování nenavrl. Poprvé tak učinil až v odvolání. Žalobce taktéž poprvé až v odvolání zmiňuje, že byl ze strany policistů na jeho osobu vyvíjen nátlak, aby přestupek vyřešil v blokovém řízení. Žalobce tato tvrzení mohl a měl uplatnit již v oznámení přestupku sepsaném na místě či při ústním jednání.

Taktéž není soudu zcela jasné tvrzení žalobce, kdy nejprve uvádí, že se výpovědi svědků nápadně shodovaly a správní orgán prvního stupně se shodou odmítl zabývat, aby následně správnímu orgánu vytknul myšlenkový postup stran tvrzení vztahujících se k prokázání spáchání přestupku, ve kterých se policisté rozcházejí. Jako první bod, v němž se policisté měli rozcházet, byla barva trička žalobce. Dle protokolu z ústního jednání však

pouze svědek nstržm. L. uvedl barvu trička. Stran výhledových poměrů se svědci oba shodli. Vypověděli, že jim ve výhledu nic nebránilo a viditelnost nebyla ničím snížena. Jak dokazuje kamerový záznam, svědci měli možnost vozidlo vidět na krátkou vzdálenost, a to jak na křižovatce, kdy jej spatřili poprvé, tak při jízdě v sousedním pruhu vedle žalobce. Kamerový záznam tak předně prokazuje, že policisté měli na řidiče dodávky dobrý výhled. Skutečnost, zda měl žalobce zapnutý bezpečnostní pás při zastavení vozidla, již není pro věc rozhodující, neboť řidič jej má mít zapnutý od počátku své jízdy na pozemní komunikaci. Svědek nstržm. K. byl řidičem policejního vozidla, tudíž je pochopitelné, že se věnoval řízení a nepostřehl, zda se žalobce v průběhu jízdy poutal, tak jak spatřil druhý svědek, který s žalobcem primárně přestupek řešil. Nstržm. K. pouze žalobci provedl dechovou zkoušku.

Žalobce dále namítá, že se správní orgán prvního stupně nezabýval otázkou, zda svědci vůbec mohli do vozidla žalobce vidět. Dle prvostupňového rozhodnutí tomu tak není. Správní orgán podrobně vysvětlil, z jakého důvodu se přiklonil k verzi svědků. Jak vyplývá z rozhodnutí, a je možno zachytit z kamerového záznamu, policejní vozidlo nejdříve zastavilo na křižovatce, odkud dávalo přednost vozidlu žalobce přijíždějícímu zleva. Vozidlo žalobce bylo jediné, které přes křižovatku v danou chvíli projíždělo, tudíž svědek nstržm. K. mohl bez problému vypožorovat řidiče vozidla, kterému dával přednost. Jak je i patrné z videozáznamu, přední skla vozidla žalobce nebyla zatmavena, ve výhledu do vozidla tak nic nebránilo. Jak správně uvedl správní orgán, kamera byla ve služebním vozidle nainstalována napevno a zachycuje pouze zorný úhel přes čelní sklo, je tedy zřejmé, že policisté uvnitř vozidla měli mnohem širší úhel pohledu.

Co se týče námítky žalobce, dle které se žalovaný nezabýval tím, proč policisté zásah nezdokumentovali, tak k tomu soud pouze stručně konstatuje, že toto není zákonnou povinností policie.

Taktéž je nutno ve shodě se žalovaným odmítnout žalobcem přiložené fotografie, neboť tyto nebyly pořízeny ve dne kontroly a tudíž nemůžou osvětlit, zda v den kontroly žalobce připoután byl či nebyl. Dle soudu je tento důkaz zcela irelevantní a nemůže vyvrátit skutkové závěry učiněné správními orgány.

K námitce žalobce, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nezabýval námitkami žalobce učiněnými v odvolání a pouze se ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, tak soud připomíná, že prvostupňové rozhodnutí s rozhodnutím žalovaného tvoří jeden celek. Pokud se tedy žalovaný ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a převzal jeho závěry tam učiněné, neznamená to ve svém důsledku nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Krajský soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem během řízení vozidla. V průběhu řízení nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujících

policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci, rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy žalobce zpochybňující konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného a správního orgánu prvního stupně. Soud tak nemá pochybnost o tom, zda byl přestupek spáchán a nevystala zde pochybnost o důvěryhodnosti policistů.

Krajský soud tak na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. ledna 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně